

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਥੱਕ ਗਈ ਹੈ, ਥਕਾਵਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਨੇਕ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ, ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ, ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ - ਖਾਂਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਦੁੱਖੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਤੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਥਕਾਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਥਕਾਵਟ ਮਿਟਾਉਣ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਸ਼ਿਵ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਾਰਟ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਚੱਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਰਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਜੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਲੈਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ, ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਖੰਡ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਜ਼ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਉਸ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਧਰਮ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਨਵੀਂਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਚੱਕਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਹਾਂ। ਪੈਸਾ ਵੀ ਖਰਚ ਕੀਤਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਹਾਂਗੇ? ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਤਾਂ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਟਕ ਤੇ ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਐਕਟਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਥਕਾਂਗੇ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਥਕਣ ਜਾਂ ਤੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੰਗੀ ਵੇਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਰਥ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਾਰਸ ਮਤਲਬ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੋ ਮਿਸਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਦੋਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਜੋ ਗਾਰਡਨ ਆਫ਼ ਫਲਾਵਰ। ਸਤਿਯੁਗ ਗਾਰਡਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ, ਗਾਰਡਨ ਮੁਰਝਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਹੇਵਿਨ ਰਚੇ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਰਚੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ

ਦੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ ਮੁੱਖ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਘਰ ਬਾਰ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਵਿੱਚ ਧੰਧੇ ਧੇਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਟੈਂਡੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ, ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਟੈਂਡੀ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਹਠਯੋਗ। ਤੁਸੀਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਗੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਲਗ ਪਿਆ ਹੈ! ਗਰੀਬ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਰਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਜੋ ਵਿਜ਼ਟਰ ਆਦਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਥਾਨ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਰੀਬ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕੀ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਰੀਬ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਗੰਦਗੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਫਰਕ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਨਾਉਣਗੇ, ਕੋਈ ਚਾਂਦੀ ਦੇ, ਕੋਈ ਇੱਟਾਂ ਦੇ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਖੰਡ ਹਨ। ਇੱਕ ਯੂਰਪ ਖੰਡ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਸਿਰਫ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹਰਸ਼ਿਤ ਮੁੱਖ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਟੈਂਡੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਟੀਚਰਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਟੈਂਡੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਨਾਇਬ ਟੀਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਹੈ ਇੱਕ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸਭ ਕੁਝ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਹਾਸਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਰਹੇਗਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੇਫ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪ ਵਰਗੇ ਬਣਾ ਕੇ ਹੋਰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਮਾਚਾਰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੰਟ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਆਏ ਹੋ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਪੇਸ਼ੰਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਦ੍ਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈਕੇ ਆਉਣਾ। ਇਹ ਮਧੁਬਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿੰਡ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸੁਦ੍ਰ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਇਸ਼੍ਣਵ ਖਰਾਬ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਉੱਥੇ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਲਈ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗੇ। ਟੀਚਰ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਟੀਚਰਜ਼ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਟੀਚ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਕੇ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਨੁਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਅਲੈਕਿਕ ਘਰ। ਲੈਕਿਕ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੈਕਿਕ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਅਲੈਕਿਕ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਸਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਇੱਥੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਪਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਫਿਰ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਅਲੈਕਿਕ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਾਪ। ਇਸ ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਉਹ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਕੇ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਮਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਨੇ ਮਤ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਧੀ ਕਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਸਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ। ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੈ, ਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੇੜੇ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਇਸ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਆਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਇਹ ਭਾਗੀਰਥ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ। ਭਾਗੀਰਥ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਆਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਬਾਦ ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਸਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵੀ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਬੰਬਜ਼ ਬਣਾਕੇ ਰੱਖੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤੇ ਆਉਣੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਂਬਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਲਸ਼ਕਰ ਨੂੰ ਤੇ ਫਿਰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੰਬਜ਼ ਸੁੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਭੁੱਖੇ ਮਰਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਿਪਾਹੀ ਆਦਿ ਕੀ ਕਰ ਬਣਨਗੇ। ਅਰਥ ਕੂਵੇਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਬੰਬਜ਼ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਖੂਨੇ ਨਾਹਿਕ ਖੇਲ੍ਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰਮਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੁੱਧੀ ਕਿਤੇ ਭਟਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀਦੀ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਚੜ੍ਹੇ। ਪਰੰਤੂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ, ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ:

ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾਵ। ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਮਤਲਬ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣਾ। ਸੇਵਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੇਵਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਪੱਸਿਆ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਅਸਲ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਦਾ ਭਾਵ ਵੱਖ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਤਪੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਉਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਿਆਗ ਤਪੱਸਿਆ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕੰਬਾਈਨਡ ਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਸੱਚੇ ਯਥਾਰਥ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
